

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

10
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Siromakovo jagnje

Premijera 19. januarja 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : CIRIL DEBEVEC

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 10036

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 10036

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 10036

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 10036

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 19. januarja 1935

B. K.:

Prilika o siromakovem jagnjetu

Kajti vsakemu, kdor ima, dalo se bo
in preveč mu bo; kdor pa nima, odvzelo
se mu bo tudi to, kar ima.

Ev. sv. Matevža XXV, 229.

Te besede je zapisal Zweig kot moto svoji drami »Siromakovo jagnje«. Že iz njih, kakor tudi iz naslova samega, je jasno razvidno, da ni hotel samo dramatizirati neprijetne epizode iz Napoleono-vega osebnega življenja, ki naj meče senco na njegovo osebno veličino, temveč da je uporabil epizodo zato, da po njej pokaže na težke in krivične socialne prilike, v katerih je živela franc. republika. Ker sam ne vidi ali pa tudi ne najde lepših in boljših perspektiv za bodočnost, se njegov siromak Fourés, ki mu je general Napoleon v Egiptu vzel in zapeljal ženo in jo pozneje spet moral zavreči, ker mu je bila na poti po njegovi poti navzgor, uda v usodo, poniža se in umolkne, kajti pravice ni niti v svobodni francoski republiki, za katero je toliko in toliko ljudi izkrevavelo na barikadah, ko je francosko ljudstvo pod vodstvom meščanskega razreda razbilo fevdalizem in se osvobodilo. Zaradi Fourésovega samospoznanja in obupa je Zweig krstil svojo dramo za tragikomedijo, ki pa se idejno konča pesimistično, likvidatorsko.

Prav radi ideje, ki je nositeljica drame, je treba povdariti, da Zweig nikakor ni hotel zmanjšati veličine Napoleonove osebnosti, ker bi tudi takšno početje lahko vplivalo naivno ali celo smešno, kajti radi take erotične epizode, kakor je njegova s poročnikovo ženo, niso objektivno merilo za moč in veličino njegove osebnosti. temveč so samo objektivni dokaz in izraz časa, razmer, morale itd., skratka: življenja, ki ga je živela družba. In če hočemo Zweigovo dramo do dna razumeti in jo spraviti v sklad z naslovom in motom, ki ga je dal, moramo vsaj nekoliko zajeti vso tisto dobo, v kateri se je vršila.

Z revolucijo je francosko meščanstvo zlomilo okove fevdalizma in zavladovalo samo. Obče človeške ideje in človečanske pravice, ki so jih propovedovali predrevolucijski pisatelji, so po revoluciji začele počasi ginevati odnosno se spreminjati v privilegij meščanstva,

ki je kaj hitro pozabilo, da je v revoluciji zmagalo s pomočjo francoskega preprostega ljudstva. Po Robespierreovem padcu je trajala nekaj časa anarhija. Razmere so kričale po človeku, ki bi stopil na čelo novi meščanski republiki. Francoski meščan je začel misliti »realno«, konkretno, začel se je brigati za povzdigo svojega gospodarstva. Zato je potreboval urejene, zakonite razmere, ki bi odgovarjale njegovim razrednim potrebam in smotrom. Ideja o zavzetju vse Evrope se je rodila v možganih francoskega meščana, ki je hotel gospodarsko in politično zavladati vsej Evropi. Njegova vsečlovečanska republika ni bila nič drugega kakor republika svobodnega meščana, ki je postal vladajoči in odločilni vodilni činitelj človeške družbe potem, ko je razbil fevdalistični sistem. Vsečlovečanska in vseevropska ideja francoskega meščana ni bila zato realno in v praksi nič drugega, kakor ekspanzivnost legaliziranega kapitalizma, ki je dobil državne vajeti v roke in je zavladal v svojem imenu. Napoleon je vzrastel v tiste razmere in rasel je tudi iz njih kot njih izraz in vodja. Francoski meščan, ki se je po tolikih in tolikih revolucionarnih letih naveličal barikadnega boja in se utrudil, na drugi strani pa začel spoznavati, da mu radi idej, ki jih je pred revolucijo propovedoval med francoskim preprostim ljudstvom, da ga je pridobil v borbi za svoje smote, začenja to ljudstvo rasti preko glave, je potreboval »stabilizacije« svojih pravic. Napoleon je stopil na čelo te stabilizacije, ki se mu je v glavnem tudi posrečila, četudi je osebno pri tem tragično končal na otoku Elbi.

Fourés, Napoleonov nasprotnik v Zweigovi drami, začne revolto zoper Napoleona iz osebnih razlogov, ker mu je vzel ženo. Pred tem je bil slep njegov privrženec, kakor jih je bilo mnogo drugih, četudi vojaki na dvorišču pred generalnim štabom že ostro napadajo pohod v Egipt. Šele, ko se vrne iz kratkotrajnega angleškega ujetništva, se mu začenjajo počasi odpirati oči. Tako je iz subjektivnega čustvenega doživetja prešel včasih nehote na splošno družbeno analizo. Kot osebno prizadet republikanski vojak začne slutiti, kam pelje ves razvoj, le da pri tem ne pride do globlje ugotovitve, da Napoleon sam namreč ni vseh teh razmer kriv, da so bile na pohodu sile, ki so silile Napoleona v ospredje. Jasno je namreč, da so potrebe vladajočega meščanskega razreda tirale napoleonstvo v ospredje, kakor je spet res, da je Napoleon s svojo genialnostjo marsikaj tako sijajno oblikoval v imenu istih razmer, kar bi ne mogel vsak povprečnež, ki je istim ciljem slepo sledil. Toda na koncu je spet treba poudariti, da bi namesto Napoleona prav tako prišel lahko kdo drugi na tisto mesto, če bi njega ne bilo. Fourés gleda individualistično-subjektivno, ker napada zgolj Napoleona kot osebo in misli, da je on kot oseba kriv vsega zla, ker ne vidi, da to zlo tiči v razmerah, v ljudeh in da v nekem določenem smislu tiči tudi v Fourésu samem. On sam pravi, da bi bilo treba Napoleona ubiti in da bi tisti, ki bi to storil, rešil stotisočem življenje. V tem je njegova zmota, ki zlo, proti kateremu se hoče boriti, nehote in nevede podpira. Kot preprost, nezaveden

človek še vedno veruje v vsečlovečansko pravico in upa, da najde pravico tudi osebno, za svojo osebno krivico, ki mu jo je storil Napoleon s tem, da mu je vzel ženo. Toda to je tudi z revolucionarne strani gledano veliko premajhen vzrok, da bi mogli iz njega napraviti že revolucionarno ideologijo. Za Napoleonom so bile skrite močnejše in objektivnejše sile, ki so bile resnično zlo za družbeni razvoj in ki so tudi diktirale tako privilegirano moralo, da je Napoleonovo dejanje v Egiptu samó epizoda s podrejenim lajtnantom in njegovo ženo. Ko pride Fourés v Parizu k slavnemu odvetniku, da bi prevzel njegovo pravdo proti Napoleonu, ki je bil že takrat prvi konzul, izreče ta važne in pomembne besede, ki dokazujejo.

Levar Ivan

v čigavem imenu je Napoleon vladal in kdo mu je posredno in neposredno pripomogel, da je prišel tako visoko. Pravi namreč: »... Proti prvemu konzulu naj procesiram, ki nas je komaj rešil tiste revolucionarne sodrge? Proti možu, ki imenuje senatorje in pod katerim stoji, hvala Bogu, renta zopet na sedemdeset?...« Tako je gospod odvetnik izpovedal, jasno in neprikrito, da proti človeku, ki je na čelu razmer, ki povečavajo vrednost rente, ni moči in se tudi ne sme nič storiti. V tem kratkem stavku je zapopadana socialna osnova »ideje«, v imenu katere je zavladal Napoleon in zaradi katere je obglavil republiko, kakor pravi Fourés. Podobno, le nekoliko bolj zvito in olepšano izpove isto misel poli-

cijski minister Fouché, ko pregovarja Fourésa, naj odneha s svojim obtoževanjem in z napadi zoper prvega konzula. Posameznik ne opravi nič proti tem razmeram, katerim na čelu stoji prvi konzul. In Fourés je strt in začne obupavati. Kapitulira, ker kot posameznik mora kapitulirati. Tako doživi svojo veliko tragedijo, ki pa je gledana z nekega viška in bolj objektivno res tragikomedija, ker se ni povzpел do tistih potrebnih revolucionarnih spoznanj, ki bi ga edine držale pokoncu in ki bi mu dopovedale, da je njegov način boje proti Napoleonu bil zgrešen in je izhajal iz preveč malenkostnih, osebnih nagibov, iz katerih je skušal napraviti ideologijo, zlasti pa moralo, ki bi naj bila nekaj splošno veljavnega, kar pa se ravno v njegovem primeru dokaže, da ni, kajti morala vladajočega dela družbe je, da ne sme radi takega prestopka nihče prvega konzula, ki stoji na čelu vlade, ki je stabilizirala francoskemu meščanu rento in mu zagotovila uspešen gospodarski razvoj, tirati pred sodišče, ki je privilegirana, razredna ustanova in ki obrani prvega konzula pred Fourésom, kakor je prvi konzul obranil francoskega meščana pred revolucionarnim francoskim ljudstvom, ki je po padcu fevdalizma hotelo naskočiti še utrdbe francoskega meščana, Babeuf, ki je bil eden izmed voditeljev takih upornikov, je končal pod giljotino. Pri uničenju njegove revolucionarne organizacije se je Napoleon skazal kot sposoben mož, ki ga mora meščan izkoristiti in mu zato tudi zaupati ter pomagati, da napreduje, saj bo napredoval v njegovem imenu.

Radi vseh teh stvari, ki smo jih omenili in ki so vse zapopadene v Zweigovi drami, pa nikakor ne smemo gledati na to dramo kot zgolj osebno dramo treh ljudi, ker v tistem trenutku nas zapelje Fourésova osebna morala, ki je naperjena proti Napoleonu, temveč socialno — kot priliko. Zweig je dal svojemu delu naslov »Siromakovo jagnje« in že s tem naslovom je povedal, da hoče povedati priliko o bogatini in siromaku. Prilika pa ni samo zgodba, pripovedovanje kakšne epizode, v prilikah je govoril tudi Kristus in govori marsikje tudi sv. pismo, ko hoče razviti neko misel, pa uporabi zgodbo zgolj za primer ne pa za osnovo in izhodišče. Za Fourésovo tragedijo se zato skriva tragedija francoskega ljudstva, ki se je po revoluciji moralo razočarati, ker je »svoboda prešla« v roke novega vladajočega razreda, in če pomislimo do dna, siromakovo jagnje ni samo Fourésova žena, ampak prav tako je siromakovo jagnje revolucionarna francoska republika, za katero je francosko preprosto ljudstvo krvavelo na barikadah. Fourés zavestno revoltira radi osebne krivice, toda kadar pozabi nanjo, kadar ga podzavestno zagrabi gnev in upornost zoper novi sistem, takrat je upornik in takrat mu ulica sledi, kakor to vidimo v 7. sliki. Le da je njegovo spoznanje premalo trdno, premalo konstruktivno. Sam si nato napove svoj žalostni konec, ko pravi v sedmi sliki, da je svobodi in pravici v francoski republiki odklenkalo, če ni več pravice zanj. Edino kot priliko, kot besedo o krivici in pravici, ki vlada v vladajoči družbi, moramo razumeti Zweigovo dramo, dramo s socialno tendenco, ki na tem primeru izpove krivično socialno

stanje človeške družbe. To je jedro, to je vsebina drame, ki si je vzela kot vsebino svojega dejanja erotično epizodo iz Napoleono-vega življenja. Zato na potek dejanja kot na Napoleonovo dejanje samo ne smemo in ne moremo gledati moralno, kajti v tistem trenotku smo na stališču pritlikavega moralizujučega filistra, ki bi radi erotične epizode rad zmanjšal Napoleonovo historično veličino. temveč gledati smemo le socialno, epizoda je produkt socialnih nasprotij in protislovij, kajti edino potem bomo dobili objektivno distanco do vseh oseb te zgodovinske epizode, ki jo je uporabil Zweig, da pove priliko o siromakovem jagnjetu. Bellilotta je samo v zgodovinski biografski epizodi zgolj Bellilotta, v Zweigovi drami je več, je sredstvo, je pripomoček, je oseba, da nam z njo pove pisatelj priliko o socialnih razmerah. V tem je ravno veličina te drame, ki je socialna drama in ne erotična igra. Napoleon ni radi te epizode nič večji in nič manjši, prav tako pa je treba imeti v vidiku, da so razmere in sistem, kateremu je on načeloval in v imenu katerih je on genialno vladal, uničili tisoče in tisoče ljudskih življenj zato, da je lahko francoski meščan dejal kakor odvetnik v Zweigovi drami, da »stoji renta zopet na sedemdeset...« To sliko je režija radi nevažnosti, predvsem pa iz tehničnih razlogov, sicer izpustila, s čimer pa ni drama bistveno nič spremenjena, ampak samo skrajšana, kar je za hitrejši potek drame, ki ima še vedno osem slik, samo pridobitev. Radi hitrejšega poteka dejanja se je režija v prvih šestih slikah v inscenaciji nekoliko držala stilizacije in prostorninsko, scensko okolje samo naznačila z manjšimi, a značilnimi spremembami.

Zweigova drama »Siromakovo jagnje«, ki je imela pri vseh dosedanjih uprizoritvah velike uspehe, spada med najboljša dela moderne nemške dramatike. Zweig je slovenskemu občinstvu znan tudi po biografskem romanu »Maria Antoinette«, ki je v Albrechtovem prevodu izšel pri Tiskovni zadrugi. Znane so njegove literarne biografije Tolstega, Balzaca, Dostojevskega itd. »Siromakovo jagnje« bo uprizorilo v kratkem tudi zagrebško gledališče. Dramo, ki nima samo svoje velike literarne vrednosti, je poleg tega še zelo dramatična in nudi hvaležne vloge ter priliko igralcem, da uveljavijo svojo osebnostno stvariteljsko moč. To velja predvsem za vlogo lajtnanta Fourésa, ki jo pri nas igra g. Levar, kakor za Bellilotte (ga. Šaričeva), generala Napoleona (g. Debevec) in Fouchéja (g. Skrbinšek).

Napoleon v Egiptu

Zaradi zanimivosti, primerjanja in lažjega razumevanja posnemamo iz Ludvigowe knjige dvoje najznačilnejših odlomkov o Napoleonovem bivanju v Egiptu (prevel J. Vidmar).

»Ah, če bi se tukaj rodil pred štiri tisoč leti, zmagal bi s samo sugestijo! Zdaj pa mu ne veruje niti to temnopoltó ljudstvo! Da, obsipajoč jih s superlativi, jih prezira; hkratu pa grozi svojim vo-

jakom za žalitev domačinov s strašnimi kaznimi: »Narodi, s katerimi bomo prišli v stike, ravnajo z ženami drugače nego mi, se je glasilo prvo dnevno povelje. Toda delati jim silo, je tudi tu strahota. Ropanje obogati redke posameznike, a osramoti vse. Izpodreže nam lahko vsako pomoč, ker nas mora osovražiti pri vseh, ki bi jih v svoj prid morali imeti za prijatelje.« Nihče ne sme stopiti v mošejo, niti pred vrati mošej se vojaki ne smejo zbirati v gručah. Z laskanjem in grožnjami, s trpnostjo in spletkami, z Alahom in mečem: z vsemi sredstvi orientalca, si je Bonaparte v kratkih tednih priboril avtoriteto.

Dá, naposled se lahko smatra za gospoda na vzhodu. Ali je zdaj srečnejši?

Junot je prejel iz Pariza pismo, ki govori o Josephini. Rajše naj bi prišlo kakor sto drugih Angležem v roke! Bi vsaj nič ne vedel! Kajti Junot čuti dolžnost, razodeti vsebino svojemu zapovedniku in mladostnemu prijatelju: generalica je zopet našla svojega Hippolyta, Bonaparte ga je bil pognal iz armade, ona pa ga je vtiho-tapila med vojne dobavitelje, nakar se ji je izgubil izpred oči. Zdaj ga je našla pri modnem plesnem učitelju, stara ljubeezn se je prebudila; še vedno ima fant najlepša ledja in pripoveduje najboljše dovtype; vrhu tega je zdaj tudi še bogat. Med tem je ona brez denarja kupila lepo graščino pri Parizu in mladi gizdalin stanuje pri lepi generalici in vlada v Malmaisonu.

Neprestano hodita z Junotom po nabrežju sem ter tja. Soprog bleedi, obraz se mu zdrza, dvakrat, trikrat se udari z dlanjo po čelu, nenadoma se okrene k Bourriennu, ki sedi pred šotorom: »Vi mi niste prav nič udani! Te ženske! Josephina! Vi bi mi morali prvi odpreti oči! Junot je pravi prijatelj! Josephina, — in jaz imam 600 kilometrov do tja! Da me je mogla tako varati! Toda gorje tem babjekom in gizdalinom, vse jih ugonobim! Ločim se! Da, uradno, s senzacijo! Takoj bom pisal. Vse mi je znano! Če je kriva, zbogom! Bulvarski postopači se mi ne bodo posmehovali!«

Bourrienne ga skuša pomiriti, naposled mu prične govoriti o slavi, ki da je vendar važnejša. »Ah, kaj slava! Ne vem, kaj bi dal, da Junotove besede ne bi bile resnične: tako zelo ljubim to žensko!«

Ker pa Angleži prestrežejo in objavijo vsako vest, sme pisati tudi bratu samo v namigavanjih. Ali daje to prikrivanje njegovemu pismu pretresljivi čar, kot ne zlepa kateremu? Taedium vitae genija, ki se je povzpел do svojega viška. Štiri in dvajset ur po zmagovitem, moškem poročilu, piše Josephu:

»Egipt je glede rži, riža, sočivja in mesa najuogatejša dežela na svetu. Barbarstvo tega sveta je neverjetno. Denarja nobenega, niti ne za plačo četam. Čez dva meseca bom morda že v Franciji. Polagam ti svoje zadeve na srce, imam veliko žalost s svojim domom, zdaj je pajčolan pretrgan... Samo ti mi še ostaneš na svetu. Tvoje prijateljstvo mi je dragoceno. Da bi se moja mržnja do ljudi dopolnila, mi manjka samo, da bi še Tebe izgubil in da bi me še Ti izdal. Žalostno je, v enem samem srcu združevati vsa čuvstva do ene same osebe, saj razumeš! Preskrbi mi do povratka

v pariški okolici ali v Bourgogni majhno posestvo. Tam bom prebil zimo popolnoma sam. Ljudje se mi gnusijo. Potrebujem miru in samote. Vsa veličina mi je dolgočasna. Moje čustvo je strgano. Pri 29tih letih se mi zdi slava prazna. Izčrpal sem se. Ne kaže mi drugega, kot postati še popolnejši egoist. Hišo v Parizu bom obdržal in je ne prepustim nikomur, prav nikomur ne! Več, nego kar potrebujem za življenje, nimam. Do Tebe nisem bil nikoli krivičen, to oraš priznati, čeprav se mi je včasih hotelo biti. Saj razumeš. Poljubi svojo ženo in Jéroma. Bonaparte.»

Tako so se cinizem in ljudomrznost, maščevalnost in zahtevnost po dolгих letih prvič izlili v melanholično melodijo. Odkar je kot sedemnajstleten mladenič napisal ono turobno stran v svoj dnevnik, ni več tako govoril. Popolnoma udano človeško srce, ki je navzlic vsem prevaram še vedno zaupalo, se zdi zdaj prebodeno. Po tem takem je seveda vse ničevno: zavojevanja, slava in Aleksandrov pohod! Če človek doživi prevaro v edini stvari, v kateri je ne zasluži, v kateri se je zaupal z mladostnim ognjem; kaj je potem veličina? Pričenja z rižem in sočivjem, konča s samoto in omrzo. Koga ima še na svetu razen brata? Vse sem izčrpal.

*

»Čeprav ostane se samo v zamisli, so to za Bonaparta najsrečnejše ure: premišljati ogromne načrte! Čez štiri leta pravi: »Samo v Egiptu nisem čutil vezi ovirajoče civilizacije. Tam sem videl sredstva za izpolnitev vsakih sanj. Videl sem se kot ustanovitelja nove religije na poti v Azijo, na slonih, s turbanom na glavi in z novim Alkoranom v roki, ki bi ga sestavil po svoji uvidevnosti. V svojem podjetju bi združil izkušnjo dveh svetov, izkoristil bi zgodovino, napadel bi angleško moč v Indiji in bi po tej poti zopet prišel v stik z Evropo.«

Ali govori to pesnik? Ali pa je strahovalec sveta tako zelo soroden pesniku? Kot romantik se je v Egiptu imenoval Sultan El Kebir. Nekaj sultanskega je bilo vedno na njem. To je njegovo tretje ime, ki je prav tako fantastično kakor ves ta pohod.

Najprej ga zavede razdražena domišljija, srd na nezvestobo žene, podnebje in predolgo mirovanje — v ljubezensko razmerje. To je lepa žena nekega poročnika, ki se je v Toulonu preoblekla v moškega in se vtihotapila na ladjo. Vzame si to pikantno modistko z vijoličastimi očmi in zlatimi lasmi, ki je nezakonska hči neke kuharice, in pošlje njenega moža uradno nazaj v Francijo. Ta ženska se kmalu z gracijo in drznostjo vživi v vlogo majhne Kleopatre, predseduje pri obedih in se vozi z vojskovodjo na izprehode. In če mora Eugéne, sin njene tekmovalke, kot adjutant jezdit za vozom, je položaj vendarle neprijeten. Zato ga rajša odslavljata.

O skandalu svoje matere ve več, nego mu je ljubo: poučil ga je Bonaparte sam. Kakšen položaj! Koketa, ki je blizu štiridesetih, smeši ime svojega moža — narodnega junaka, ker ga javno vara z gizdalnom in vojnim dobičkarjem, ki je komaj starejši od njenega sina. Ta sin je pri očmu pobočnik in mora jezdit za vozom, v katerem se neomejeni gospod armade in paša kolonije vozi s svojo

mlado priležnico po ulicah glavnega mesta na izprehod. Mala modistinja, ki bi morda rajša imela lepega adjutanta, se smeje s svojimi belimi zobmi. Nadeja se, da bo s svojimi čari izrinila kreolsko komteso in hvači novega duha enakosti. V sredi pa stoji Napoleon Bonaparte in ne zahteva od mlade ženske nič drugega nego otroka.

Da, če mu dá naslednika, po katerem že toliko časa hrepeni, pravi, da jo bo vzel, kajti ločil da se bo na vsak način. Tako globoko je v to dušo vkoreninjena volja do rodbine. Nič zato, če je mati proletarsko dete, kakor generali okrog njega: da bo le njegov otrok legitimen in Bonapartske krvi. Prav tako močan kakor njegov čut za enakost vseh sposobnih, je tudi njegov čut za legitimnost. Dednost kraljevske oblasti je pri kraju. Zdaj se pričinja dednost najspodobnejšega. To je napaka v njegovem sklepanju.

Čez nekaj časa pravi nejevoljno nekemu zaupniku: »Ta neumna stvar ne zna delati otrok!« Ko ji pride ta beseda na uho, se razjezi in se posmehne: »Kakor da bi bila jaz kriva!« Bonaparte čuje in se zmrači. Nobenega dokaza nima, razen zavesti o tvornosti, kakršna še ni pred njim navdajala umrljivega človeka.

Če bi narava onemogočila temu vseobsežnemu duhu, nadaljevati rod, bi mu izpodnesla temelj za vso njegovo dejavnost: njegova samozavest bi se zrušila.

Gledališki razgled

Praga. Dohodki Nar. divadla so za tekočo sezono preračunani na 10,290.000 Kč, izdatki pa bodo znašali 9 milijonov Kč več. Zanimale nas bodo posamezne postavke: plače pogodbeno nastavljenih znašajo okrog 14,700.000 Kč, honorarji in nagrade 2 milijona, tantijeme 600 tisoč, razsvetljava in kurjava 400 tisoč, prevoz kulis pa 20 tisoč. Dohodki pa so. vstopnice 6,100.000 Kč in abonement 3 milijone. Torej je primanjkljaja 9 milijonov Kč, ki jih pa krije državna blagajna.

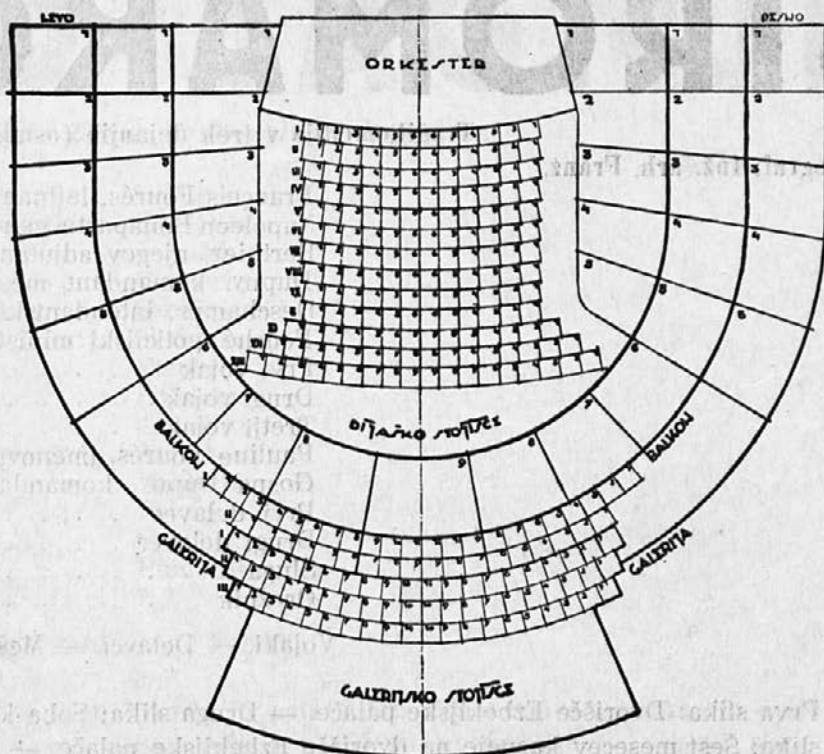
Stanovsko gledališče v Pragi igra Paul Režaldovo vojno dramo »La Francero« pod naslovom »Marne — zmagovita pot«. Avtor, ki je tudi pri nas znan po svojem pacifizmu, oznanja v tej drami mir in spravo med Francozi in Nemci.

Hinko Nučič, vršilec dolžnosti direktorja drame, režiser in igralec, bo praznoval v Zagrebu 7. marca 35 letnico svojega umetniškega delovanja. Slavljence bo igral za svoj jubilej vlogo Ledinova na premierski predstavi nove Feldmanove igre »Na oglu«.

Gledališča na Poljskem. V prošli sezoni je bilo na Poljskem 88 gledališč in sicer 57 stalnih in 31 začasnih. Na treh so igrali opero in opereto, na 31 dramo in komedijo, na 15 revije, na 39 odrh pa razne druge igre. Na 55 odrih so igrali poljsko, na 3 nemško, na 3 ukrajinsko in na 15 odrih židovsko.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Kolinska

CIKORIJA

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

domači
izdelek

SIROMAKOVO JAGNJE

Tragikomedija v treh dejanjih (osmih slikah) Pisal Štefan Zweig. Poslovenil Fr. Juvančič.

Scenograf: Inž. arh. Franz.

Režiser: Bratko Kreft.

François Fourés, lajtnant pri 6. armadi	Levar
Napoleon Bonaparte, general armade v Egiptu	C. Debevec
Berthier, njegov adjutant	Jerman
Dupuy, komandant mesta v Kairu	Gregorin
Deschamps, intendantski oficir	Sancin
Fouché policijski minister pod kraljem	Skrbinšek
Prvi vojak	Pianecki
Drugi vojak	Potokar
Tretji vojak	Crnobori
Pauline Fourés, imenovana Beja	Šaričeva
Gospa Dupuy, komandantova	Nablocka
Prvi delavec	Potokar
Drugi delavec	Crnobori
Sluga	Pianecki
Orožnik	***

Vojaki. — Delavci. — Meščani. — Služabniki. — Služabnik, sluga, gardis'a. — Felaha. — Dupuy-a. — Tretja, četrta in peta slika: Bonapartova pisarna. — Šesta slika: Cesta v Bellevillu v pariškem predmestju. — Osma slika: Pariz. — Ministrstvo.

Prva slika: Dvorišče Ezbekijske palače. — Druga slika: Soba komandanta. — Tretja, četrta in peta slika: Bonapartova pisarna. — Šesta slika: Sest mesecev kasneje na dvorišču Ezbekijske palače. — Pariz. — Ministrstvo. — Osma slika: Pariz. — Ministrstvo. — Slika 1. 1798 za časa vojne v Egiptu. Sedma slika: Pariz. — Ministrstvo. — Slika 1. 1799 par tednov po prevratu, ki je napravil Bonaparta za prvega konzula francoske republike.

Mladinski primerno

Blagajna se odpre ob pol 20.

Prizorišče ob 20.

Konec ob 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28.—
" II. - III. vrste	" 26.—
" IV. - VI. "	" 24.—
" VII. - IX. "	" 22.—
" X. - XI. "	" 20.—
" XII. - XIII. "	" 18.—

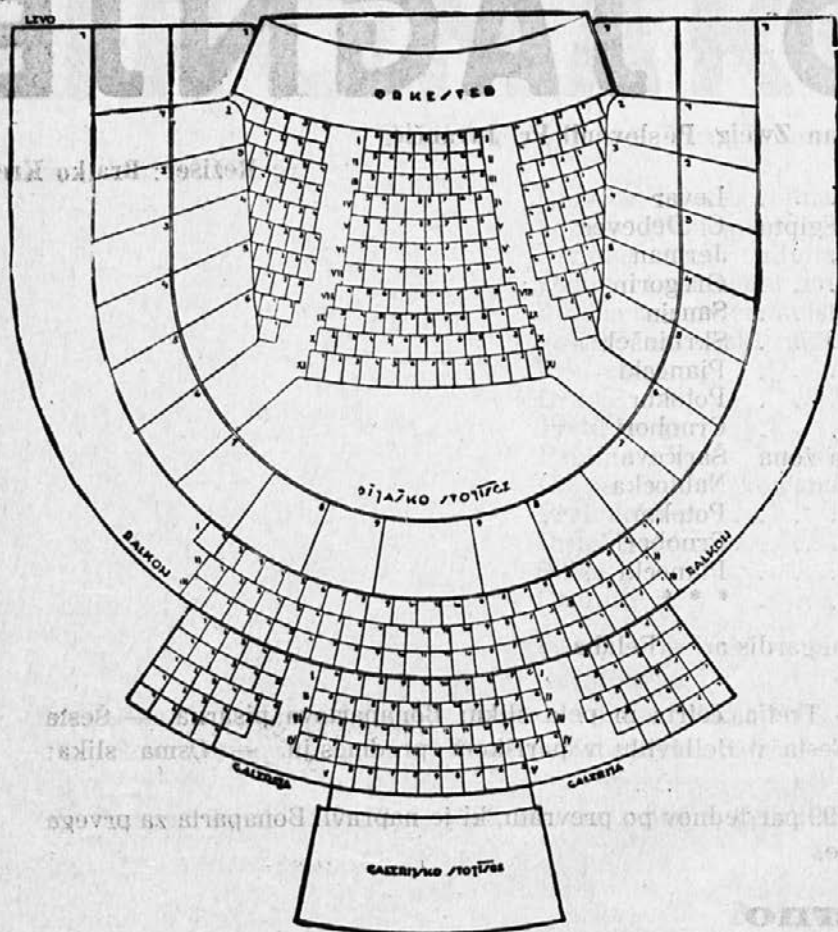
Lože v parteru (vse) Din 100.—	
" v I. red (vse) " 100.—	
" balkonski " 70.—	
" v II. red " 20.—	
" v III. red " 20.—	
" v IV. red " 15.—	

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20.—
" II. "	" 16.—
Galerija: " I. "	" 14.—
" II. "	" 12.—
" III. "	" 10.—
Galerijsko stojišče	" 2.50
Dijaško stojišče	" 5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za prevoz je vračunana v cenah.

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Advertisement for "THE R. MOORE". The image shows a silhouette of a person sitting at a desk, looking at a sign that says "See me at the R. MOORE". The text on the wall reads "THE R. MOORE" and "DO NOT MISS THIS PRIZE IT IS THE R. MOORE".